

[Schlüter.]

taget til at virke fra 1. april 1974. Man accepterede, at besparelserne kun måtte ligge i størrelsen ca. 1½ mia kr., og det var efter det konservative folkepartis opfattelse en alvorlig fejl.

Man gennemførte kontanttilskuddene som et forsøg på neddæmpning af priserne. Jeg anerkender formålet, men denne omstændighed bevirkede jo, at staten havde brug for et par mia kr. mere i skatteindtægter end ellers. Og så gennemførte man endelig tvangsparringen.

Vi mente, at disse led dels var utilstrækkelige, dels havde et forkert sigte, og derfor var vort forhold til regeringen ikke særlig intimt i de første uger af regeringens liv; det kunne ikke være anderledes. Den smalle regering ønskede og den fik smalle forlig i begyndelsen.

Senere synes jeg det er blevet noget bedre. Senere har vi fået to omfattende forlig med mange partier bag lovgivningen og med et sigte, som i hvert fald peger i retning af at løse store problemer. Vi fik afgiftsforliget, og vi fik boligforliget.

Jet skal ikke sige ret meget om afgiftsforliget, det har vi jo uddebatteret tidligere. Det kom, fordi det var absolut nødvendigt med de fornyede skøn, vi fik over vor handelsomsætning med udlandet, det kom som et valutaværn. Det var en afgiftsbuket med et andet mål, end afgiftsbuketter ved snesevis af tidligere lejligheder havde haft. Gang på gang har vi i årenes løb fået afgiftsbuketter, fordi man skulle skaffe penge til at dække nye statsudgifter med. Sådan var det ikke med afgiftsforliget fra for nogle uger siden, vi fik det som et led i et valutaværn. Det formål kunne vi anerkende og hjælpe til med. Vi kunne også hjælpe til, fordi afgiftsbuketten blev sat i relief til 2 store arbejdsopgaver, som nu står øverst på dagsordenen: besparelser på statsbudgettet og lempelse af det direkte skattetryk. Dette blev sat ind som led i aftalen med regeringen, og det var vi meget tilfreds med.

Så er der boligforliget. Jeg mener, at det afgørende i boligforliget er, at selv om vi har en regering, der er smal og svag i sin mandatbaggrund, selv om vi har et folketing, der er mere broget end nogen sinde, med flere partier end i mange år, fik vi alligevel en boligløsning, der kan holde for en 4 års peri-

ode, og som kan sikre os i alt fald en vis stabilitet på bygge- og boligområdet. Når det gælder lejeniveauet, får vi højere boligudgift fra 1. januar 1975, det er sandt, men igen ser det konservative folkeparti disse ting i sammenhæng: vi får den moderate stigning i alles boligudgifter, samtidig med at vi gennemfører den omfattende lempelse af det direkte skattetryk. Det giver mening i tingene. Det betyder, at kursen kan tåles af befolkningen.

Ser vi på byggeriets omfang, har vi nu fastlåst, at vi skal holde høj beskæftigelse, men på den anden side erkende, at vi kan ikke af hensyn til samfundsøkonomien i de nærmeste år lade stå til på byggeområdet, og vi har aftalt en passende ramme for det fremtidige byggeri. Det mener jeg også bidrager til at få orden i tingene.

Hr. Lindholt var ligesom fremskridtspartiet forleden i dag kritisk over for boligforliget. Han sagde, at han ønskede en udvikling, der pegede i retning af større egenkapital i byggeriet, og en udvikling, hvor vi arbejdede os væk fra restriktionerne på boligområdet. Det er vi enige i, men det er jo bl. a. det, der sker i kraft af boligforliget mellem de 6 partier. Vi får nu større egenkapital, ikke mindst i det almenyttige byggeri, og vi får nu mulighed for at komme væk fra restriktionerne selv i storbyområderne, så vi kan øjne et frit boligmarked med den bevægelighed, det giver, og den mulighed, det giver for, at livet selv klarer problemerne. Det perspektiv er der også i boligforliget.

Der har jo om de forlig, der er indgået i denne vinter, været brugt mange farvebetegnelser; man har talt om et rødt forlig, man har talt om et sort forlig. Jeg mener ikke, disse betegnelser rigtig duer til noget. Hvis man skulle bruge en sådan betegnelse om boligforliget, er man vist nødt til at sige, at det må da så være skotskternet, for det var jo et bredt forlig, som omfattede mange og forskellige partier. Jeg synes, det var et forlig, dansk politik kan være bekendt.

Det er tydeligt, at vægten i arbejdet ikke mindst igennem de sidste par måneder mere og mere har været lagt over i folketinget. Det er også rimeligt, når regeringen har så få mandater bag sig. Jeg synes, folketinget har taget imod udfordringen og løftet sit ansvar. Egentlig synes jeg godt, man i dag under afslutningsdebatten kan lykønske rege-